

Война! война! і серце охолело

Панас Мирний

Война! война! і серце охолело...

Чи то ж тільки одно моє?

Там мати сина виряджає,

Там жінка доленьку клене,

Там дівчина не зна покою

Від сліз, і горя, та журби:

Її коханець з січі-бою

Уже не вернеться сюди.

Сестра за братом там голосе:

“Хоч вісточку подай мені...”

Даремно, сестро, слъози точиш

І, спать лягаючи, у сні

Даремно господа ти просиш

Його побачити... Не нам,

Не нашим слізьми змитим очам

його тут бачити... Він там,

В тому чужім далекому краї,

Положе голову свою,

Йому одходну заспіває

Свистяча куля у бою...

І скільки втрат, надій рожевих

В одну хвилину ляже там?

А ми побіду возликуєм,

Побіду нашим ворогам...

Поллем ми кров'ю честь, і славу,

І віру праведну свою...

Прости нам, боже, неприпетим,

Не вірим в волю ми свою!